

Hans Kuyper
F-Side Story

Tekeningen Annet Schaap

LEOPOLD / AMSTERDAM

De eerste woorden

Naomi was geen bang meisje.

Nou ja, meestal niet. Extreem grote spinnen ging ze liever uit de weg, en al te opdringerige honden hield ze ook graag op veilige afstand. Maar voor de rest kon ze de wereld wel aan.

Zelfs toen haar moeder meldde dat ze een nieuwe baan had gevonden, en dat ze daarvoor naar Amsterdam moesten verhuizen, had Naomi alleen maar even geslikt. ozo. Het was niet anders... En ze begreep het ook wel, na alles wat er gebeurd was.

Maar nu ze dan voor haar nieuwe klas stond, met papa's Feyenoord-sjaal om, voelde ze zich toch behoorlijk onzeker. En die meester hielp ook niet echt. Hij leek nog het meest op een paasei, met dat ronde hoofd boven die te wijde wollen trui en de zweetdruppeltjes op zijn slapen. Een zachtgekookt paasei...

‘Nou, Naomi,’ zei hij. ‘Stel jezelf maar voor.’

Naomi haalde diep adem. Ze liet haar blik even dwalen over de klas zoals die daar zat.

De tafels stonden twee aan twee in strakke rijen. Niet in een gezellige chaos door elkaar, zoals op haar school in Rotterdam. Het zag er allemaal een stuk strenger uit hier. Maar misschien was dat wel nodig.

De meisjes verschilden uiterlijk niet veel van de vriendinnen die ze had moeten achterlaten. Maar de jongens waren anders. Gel, veel gel. Een paar stekelkoppies ook. Neptattoos hier en daar. Veel rood-wit en zwart, hier en daar nog wat babyblauw van het vorige uit-shirt. Heel, heel erg 020.

Goed, daar moest ze dus tegenin.

‘Ik ben Naomi en ik kom uit 010, wen er maar aan want ik laat het ook zien,’ rapte ze zomaar.

Geen idee waar dat opeens vandaan kwam. Maar het voelde goed. Naomi rechtte haar rug en keek de klas rond.

Het bleef stil. Alleen een meisje op een van de achterste banken giechelde zacht. De jongens met het gelhaar schuifelden wat met hun voeten.

‘Zo zeg,’ zei de meester. ‘Dat weten we dan! Oké! Stoer!’

Dat hielp ook niet echt. Maar goed, hoeveel hulp kun je verwachten van een paasei als het al bijna mei is?

‘Je ziet wel dat de meeste kinderen in deze klas meer voor Ajax zijn,’ meldde de meester totaal overbodig. ‘Maar dat is verder geen probleem, toch, jongens? Leven en laten leven, wij zijn één klas.’

Een paar van de gelhoofden vertrokken hun mond tot een nepgrijns. Eentje deed zelfs alsof hij moest overgeven.

‘Maar zondag niet,’ mompelde een jongen. ‘Zondag maken we ze helemaal af.’

Het paasei fronste zijn wenkbrauwen.

‘Jari, gedraag je! Weet je wat, Naomi, ga zolang maar even aan de tafel van Yo zitten. Die is ziek vandaag. In het speelkwartier scharrelen we wel ergens een eigen tafel voor je op.’

Paasei, scharrelei... Nou, leuk. Nog niet eens een eigen tafel.

Dat hadden ze toch van tevoren kunnen regelen, zou je denken. Maar gelukkig stond die tafel van zieke Yo wel achter in de klas en alleen, zonder directe buurman. Een rustig plekje om te wennen.

Naomi liep zo nonchalant mogelijk tussen de rijen door naar achteren. Ze zette haar tas op de vloer en wilde net gaan zitten, toen achter haar een hese stem siste: ‘o10, o10, laat je tietten maar eens zien...’

Naomi draaide zich bliksemsnel om. Een paar jongens zaten breed te grijnzen. Ze kon niet zien wie van hen gesproken had. Naomi haalde diep adem.

Het meisje dat eerder had zitten giechelen boog zich over het gangpad naar haar toe.

‘Laat ze maar, hoor,’ fluisterde ze. ‘Het zijn vuilbekken, allemaal...’

Ja, dat was duidelijk. Naomi ging zitten en schoof snel de la open. Ajax-schriften, Ajax-pen... Ze had niet anders verwacht, natuurlijk.

‘Alles in orde, Naomi?’ vroeg de meester. ‘We beginnen hier elke dag met stil lezen. Pak Yo’s boek maar even.’

Achter in de la vond Naomi een stukgelezen boekje. Ze legde het voor zich op tafel en las de titel. En las de titel nog een keer. En nog eens.

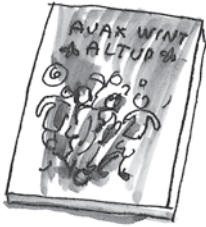
‘Meester...’ zei ze zachtjes, ‘dit kan echt niet hoor...’

Ze hield het boekje omhoog. De klas barstte uit in bulderend gelach.

‘Wat is het?’ vroeg de meester. ‘Ik kan het niet lezen.’

‘Ik ook niet,’ mompelde Naomi.

'Ze heeft *Ajax wint altijd*, meester!' riep een jongen.

De meester grijnsde. Als een paasei met een grote barst erin.

'Nou ja,' zei hij, 'helemaal niet slecht. Een leuk boek. En goed voor je inburgering. Kun je je vast voorbereiden op de wedstrijd van zondag. Stil allemaal!'

Het werd rustig in de klas. Naomi zuchtte nog maar eens en sloeg het boek open. Verder dan een halve bladzij kwam ze niet. Ze was dol op lezen, en dit boek was goed geschreven, maar het voelde als verraad. Verraad aan haar vader.

Naomi strekte zich en keek uit het kleine, hoge raam naast haar tafel. Buiten, aan de overkant van de smalle straat, stonden bomen. Het leek een park, maar dat was het niet. Naomi had op weg naar school al gezien dat het een begraafplaats was. Een bruggetje over de sloot leidde ernaartoe.

Op dat bruggetje stond een oude dame een beetje besluiteloos om zich heen te kijken. Af en toe deed ze een paar passen naar voren of naar achteren, maar ze bleef op de brug. Het leek wel of ze verdwaald was.

Naomi boog zich naar het meisje aan de andere kant van het gangpad.

'Die vrouw doet raar,' fluisterde ze.

Het meisje volgde haar blik.

'Dat is Maria,' zei ze, terwijl ze haar vinger opstak. 'Wacht maar.'

'Zeg het eens, Marissa,' zei de meester.

'Meester, Maria staat op de brug. Misschien moet iemand haar thuisbrengen.'

'Maria?' vroeg de meester. 'O, Maria. Ja. Ja, doe dat maar even als je wilt.'

Marissa keek even opzij.

‘Mag Naomi mee?’ vroeg ze.

Dat was aardig! Naomi hoopte heel erg dat het paasei het goed zou vinden. Maar nee, hij schudde zijn hoofd.

‘Volgende keer,’ zei de meester. ‘Naomi moet eerst maar eens aan de school wennen.’

Marissa stond op en liep de klas uit. Even later zag Naomi haar de straat oversteken. De oude vrouw op de brug leek haar niet te herkennen, maar ze liep wel mee toen Marissa haar een arm gaf. Samen gingen ze rechtsaf. Naomi bleef kijken totdat ze hen niet meer kon zien.

Vreemde dingen gebeurden hier. Maar misschien was dat wel normaal, in Amsterdam.

‘Boeken weg,’ zei de meester. ‘We gaan aan het rekenen. Kunnen we meteen zien hoe ver ze daar in Rotterdam mee zijn. Maar dat zal wel goed zitten. Het is een handelsstad natuurlijk. Net als Amsterdam.’

Ja, net als Amsterdam.

Maar dan anders.